

ת"פ 57618/05/17 - מדינת ישראל נגד פירס בדואן

בתי משפט

ת"פ 57618-05-17
01 פברואר 2018

בית המשפט המחוזי ירושלים
לפני כב' השופטת רבקה פרידמן-פלדמן
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

הנאשם

פירס בדואן

גזר דין

1. הנאשם הורשע, על פי הודאתו בעובדות כתב אישום מתוקן במסגרת הסדר טיעון, בעבירה של הצתה לפי סעיף 448 רישא לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**"); ובעבירה של נשיאה והובלה של נשק, לפי סעיף 144(ב) רישא לחוק.

הסדר הטיעון לא כלל הסכמה לעניין העונש.

כתב האישום:

2. על פי עובדות האישום הראשון בכתב האישום המתוקן, אדם אחמד עבדאללה (להלן: "**אדם**"), המתגורר בכפר עין נקובא, מצוי בסכסוך עם כמה מבני משפחת ברהום המתגוררים בכפר עין רפא.

במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, סמוך למחצית שנת 2016, פנה אדם אל הנאשם וביקש ממנו כי יצית את רכבו של מוסטפא רומאן, תושב עין רפא, המצוי בקשרי נישואין וקרבה למשפחת ברהום (להלן: "**מתלון 1**").

אדם מסר לנאשם בקבוק בנזין, והורה לו לבצע את ההצתה בשעה 4:00 לפנות בוקר.

בליל ההצתה, פנה הנאשם בשעה 2:00 עם אחיו פאדי בדואן אל עבר ביתו של המתלון 1.

במרחק כקילומטר מן הבית, נפרד הנאשם מפאדי, והתקדם לבדו לעבר רכבו של מתלון 1 (להלן: "**הרכב**").

הנאשם שפך את תכולת הבקבוק על גבי חלקו הקדמי של הרכב, אשר חנה בחצר ביתו של מתלון 1, והדליק את הבנזין באמצעות מצית.

כתוצאה ממעשיו של הנאשם, נשרף חלקו הקדמי של הרכב.

בגין ההצתה שילם אדם לנאשם ולפאדי בדואן 200 ₪.

עמוד 1

על פי עובדות האישום השני, בהמשך למתואר באישום הראשון ועובר ליום 25.2.2017, פנה אדם אל הנאשם וביקש ממנו כי יפעיל מטען חבלה בפתח מספרה השייכת לאחמד ברהום ברהום (להלן: "**המתלונן 2**"), במטרה להרוס או להזיק למספרה.

הנאשם נעתר לפניה, ובהמשך לאמור מסר אדם לידיו מטען חבלה אשר הורכב מצינור מתכתי המכיל חומר נפץ עיקרי ואמצעי רסס, קליעים ומסמרים, אשר מטרתם להגביר את אפקט הפגיעה של המטען בעת התפוצצותו.

הנאשם נשא את מטען החבלה והובילו אל ביתו.

לאחר שהחזיק במטען מספר ימים ובחן את תכולתו, החליט הנאשם להשיב את מטען החבלה לאדם עובר ליום 25.2.2017, כאשר הוא טוען בפניו שהמטען אינו תקין.

בהמשך לכך הודיע אדם לנאשם כי המטען מוכן להפעלה, אך הנאשם לא הגיע ליטול אותו מאדם.

ביום 26.2.2017 סמוך לשעה 23:00, בנסיבות שאין ידועות במדויק למאשימה, התפוצץ מטען החבלה בפתח המספרה השייכת למתלונן 2.

בהסדר הטיעון הוסכם כי בנוסף לאמור בכתב האישום המתוקן, יוכל הסנגור לטעון לניצול/השפעה של המצב הכלכלי של הנאשם ומשפחתו על מעשיו.

תסקיר שירות המבחן:

3. שירות המבחן הגיש תסקיר בעניינו של הנאשם.

על פי האמור בתסקיר מיום 9.11.2017, הנאשם בן 25, יליד סוריה, בן הבכור במשפחתו. טרם מעצרו התגורר בבית הוריו בכפר עין נקובא ועבר בחנות לממכר מזון באזור מגוריו. המשפחה עלתה לישראל מסוריה בהיותו של הנאשם בן שש שנים, לאחר ששהה בכלא בחשד לשיתוף פעולה עם ישראל.

בתסקיר התייחסות להוריו של הנאשם, ולנסיבות בגין הוצא הנאשם בגיל 15 מהבית לפנימייה. אביו של הנאשם, בן 45 שנה, מוכר לשירות המבחן מזה שנים רבות על רקע עבירות כמפורט בתסקיר.

בתסקיר התייחסות לעברו הפלילי של הנאשם ולכך שהנאשם צורך סמים. לדברי הנאשם, מאז מעצרו במאי 2017 הוא נגמל בכוחות עצמו. בדיקות שתן לגילוי שרידי סם, שנערכו לנאשם במעצר, נמצאו נקיות. בבית המעצר מתפקד הנאשם כראוי, הוא שתף פעולה עם צוות האגף, ולאחרונה הביע נכונות להשתלב בטיפול בנושא התמכרויות.

לגבי העבירות, טען הנאשם כי "סחטו אותו" על רקע חוסר יכולתו לשלם שכר דירה. הנאשם הודה בעבירות המיוחסות לו והביע חרטה, אך השליך את האחריות לביצוען על בעל הבית בו התגורר.

שירות המבחן התייחס לגורמי סיכון וגורמי סיכוי, לצורך גיבוש המלצה.

כגורמי סיכון, צוינו מעורבותו הקודמת של הנאשם בפלילים, התנהלותו האלימה כמתואר בכתב האישום המתוקן, קשייו של הנאשם לקחת אחריות למעשיו, והקושי בוויסות תגובותיו כאשר פעל באופן אימפולסיבי מתוך רצון לספק צרכי משפחתו. כגורמי סיכון, צוינו גילו הצעיר של הנאשם, השפעת ההליכים המשפטיים והמעצר על הנאשם כגורם מרתיע, ויכולת התפקוד של הנאשם ומחויבותו במישור התעסוקתי. שירות המבחן העריך כי רמת הסיכון למעורבות נוספת בעבירות אלימות הינה גבוהה, ותוצאותיה הצפויות, במידה שתתרחש, צפויות להיות גבוהות גם הן. כן העריך כי קיים סיכון גבוה מאוד להישנות התנהגות עבריינית.

המלצת שירות המבחן הינה להטיל על הנאשם עונש מוחשי שיחדד לו את גבולות החוק.

ראיות לעונש:

4. מטעם המאשימה הוגש רישום פלילי של הנאשם.

מטעם הנאשם הוגש מכתב מעובדת סוציאלית במועצה האזורית מטה יהודה.

טיעוני הצדדים לעונש:

5. ב"כ המאשימה טען, כי יש לקבוע מתחם עונש הולם נפרד לכל אחד מהאישומים, ולקבוע עונשים מצטברים.

לגבי האישום הראשון, טען כי הערך המוגן בו פגע הנאשם, הינו השמירה על קניינו של הזולת ופגיעה בתחושת הביטחון האישי שלו.

לדברי ב"כ המאשימה, בית המשפט העליון חזר פעמים רבות על החומרה הטמונה בעבירות הצתה. לדבריו, מדובר בעבירה שהעונש בצידה 15 שנות מאסר, כאשר מבחינת מתחם העונש ההולם, ישנה משמעות לסוג הנכס אותו מציתים ולאופן ביצוע ההצתה.

באשר למדיניות הענישה הנוהגת, הפנה ב"כ המאשימה לע"פ 907/14, דניאל רחמים נ' מדינת ישראל (18.11.2014), בו נקבע, ביחס למצית רכב, מתחם עונש הולם של שנתיים עד ארבע שנות מאסר בפועל. כן הפנה לע"פ 1846/13, 2190/13, ג'מאל עמאש ואח' נ' מדינת ישראל (1.12.2013), ולע"פ 7887/12, מאיר שאול נ' מדינת ישראל (24.4.2013).

לגבי נסיבות ביצוע העבירה, ציין כי הנסיבות חמורות - ישנם תכנון מראש, הצטיידות בבקבוק בנזין וביצוע בצוותא, וכן גרימת נזק ופוטנציאל נזק גבוה יותר.

לפיכך, ביחס לאישום הראשון, ביקש לקבוע מתחם עונש הולם בין 20 לבין 40 חודשי מאסר בפועל, לצד מאסר על תנאי ופיצוי לנפגע העבירה.

לגבי האישום השני, ציין ב"כ המאשימה את חומרתן של עבירות הנשק, הנובעת מהסיכון הרב הטמון בהן, ומהסכנה

לפגיעה בחיי אדם. כן טען, כי ביחס לאמצעי הנשק השונים, הניתנים לנשיאה והובלה, מטען החבלה מצוי בראש הרשימה. ב"כ המאשימה הפנה להנחיית פרקליט המדינה מספר 9.16 לגבי מדיניות ענישה בעבירות נשק ומטעני חבלה.

לגבי נסיבות ביצוע העבירה, התייחס למטרתו של המטען - פגיעה במספרה של המתלונן 2. כן התייחס לסוג המטען, המפורט בכתב האישום, המלמד על המסוכנות הרבה הטמונה בו.

לקולה התייחס להחלטתו של הנאשם, לאחר זמן קצר בו החזיק במטען, להחזיר את המטען לשולחו, ואולם הנאשם לא קטע את השרשרת העבריינית של השימוש במטען, ובסופו של דבר המטען התפוצץ בפתח המספרה. ב"כ המאשימה טען, כי יש להחמיר בעבירות הקשורות בנשיאת נשק, ובמיוחד כשמדובר במטעני חבלה, נוכח פוטנציאל הנזק שלהם כלפי חפים מפשע. הפנה לע"פ 3491/13, לירון טוויק נ' מדינת ישראל (15.11.2013). לפיכך, טען ב"כ המאשימה, כי מתחם העונש ההולם, בגין האישום השני, נע בין שלוש שנים וחצי לבין שש שנים וחצי מאסר בפועל, לצד מאסר על תנאי וקנס.

ביחס לקביעת העונש המתאים, התייחס ב"כ המאשימה לעברו הפלילי של הנאשם, ולאמור בתסקיר שירות המבחן, שמבחינתו הינו תסקיר שלילי. כן התייחס להודאתו של הנאשם ולשיתוף הפעולה שלו עם המשטרה. לפיכך, לדבריו, יש למקם את הנאשם בשליש התחתון של המתחם.

6. ב"כ הנאשם טען כי יש לקבוע מתחם עונש הולם אחד לשני האישומים.

לגבי העבירות ונסיבות ביצוען, טען כי מכתב האישום עולה, שהנאשם לא יזם את ביצוע העבירות, אלא היה "כלי שנוצר על ידי אדם אחר", ששלח אותו לבצע את העבירות בשמו.

לגבי האישום הראשון של הצתת הרכב - ציין ב"כ הנאשם, כי האישום נולד בעקבות חשיפתו על ידי הנאשם, שבעת חקירתו בעניין מטען החבלה, חשף כי האדם ששלח אותו לבצע את הנחת המטען, שלח אותו קודם לכן לשרוף רכב, שעם בעליו היה אותו אדם מסוכסך.

לגבי הצתת הרכב - לרכב נגרם "נזק ממשי פעוט". הנאשם קיבל תמורת המעשה 200 ₪ בלבד, וזאת מאחר שנוצל לרעה על ידי שולחו.

לגבי האישום השני - ב"כ הנאשם טען כי שולחו של הנאשם, רצה שהנאשם ישא את המטען, יניח אותו במקום מסוים ויביא לפיצוץ. ואולם הנאשם, כפי שטען בחקירתו במשטרה, בחר שלא לבצע את מעשה החבלה. הוא התחרט על מעשיו, חיבל במטען במתכוון, והחזירו לשולחו, בטענה כי המטען אינו תקין. הנאשם חשש שאותו אדם יפגע בו, וכדי "לכסות את עצמו מפני אותו אדם" חיבל במטען. למעשה, נשיאת הנשק הייתה מביתו של "אדם" לביתו שלו, והחזרתו ל"אדם", ובכך הסתיים חלקו של הנאשם במעשה. לדברי ב"כ הנאשם, יש לעודד חרטה של אנשים, גם לאחר שהחלו בביצוע עבירה.

עוד טען ב"כ הנאשם, לגבי נסיבות ביצוע העבירות, כי שולחו של הנאשם, ניצל לרעה את העובדה שמשפחתו של הנאשם דלת אמצעים, מתגוררת אצלו וחייבת לו שכר דירה שלא שולם, וכן טען אותו אדם לחוב ישן שהנאשם לא החזיר לו. לדבריו היה ניצול לרעה של מצב קיים.

ב"כ הנאשם טען למתחם עונש הולם, לשני האישומים, בין שישה לבין 18 חודשי מאסר בפועל.

ככל שמדובר במתחמי עונש נפרדים, טען כי לאישום הראשון יש לקבוע מתחם עונש הולם בין שישה חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, לבין פחות מ-12 חודשי מאסר בפועל, ולגבי האישום השני, הפנה לגזרי דין, בין עשרה לבין 30 חודשי מאסר בפועל.

ב"כ הנאשם הפנה לפסיקה לגבי שני האישומים:

לגבי עבירת ההצתה, הפנה לע"פ 4311/12, מ.ס. נ' מדינת ישראל (8.11.2012), שם נגזר על מצית רכב, מאסר בפועל למשך תשעה חודשים, ובערעור הועמד העונש על שישה חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, בשל גילו הצעיר של המערער, היעדר עבר פלילי, אופן ביצוע העבירה ושיקום; ת"פ (מחוזי ירושלים) 63147-12-16, מדינת ישראל נ' חמזה גועבה ואח', שם הגיעו הצדדים להסדר בדבר שישה חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, בגין הצתת קטנוע; ת"פ (מחוזי ב"ש) 8312/09, מדינת ישראל נ' ליאור פטורי ואח' (19.12.2010), שם נגזרו עונשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, בגין הצתת רכב; ת"פ 22-06-14, מדינת ישראל נ' סבאח (17.6.2014) - הנאשם הורשע בעבירת הצתה, לגבי הצתת אנטנה. בית המשפט קבע מתחם עונש הולם בין שישה חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות לבין 24 חודשי מאסר, וגזר עונשו של הנאשם למאסר למשך שישה חודשים לריצוי בעבודות שירות.

לגבי עבירת הנשק, הפנה ב"כ הנאשם לת"פ 04-06-15, מדינת ישראל נ' שחיטה (1.6.2015) - בגין נשיאת נשק נגזר על הנאשם מאסר בפועל למשך 20 חודשים; ת"פ (מחוזי ירושלים) 1578-04-13, מדינת ישראל נ' נאצר סרחאן עווידה (19.12.2013) - הנאשם הורשע בנשיאת נשק ובעבירות נוספות. בית המשפט קבע מתחם עונש הולם בין 30 לבין 60 חודשי מאסר, וגזר עונשו של הנאשם למאסר בפועל למשך 30 חודשים; ת"פ (מחוזי חיפה) 3068-11-15, מדינת ישראל נ' ג'רבאן (30.6.2016) - בגין נשיאת נשק ובעבירות נוספות, נקבע מתחם עונש הולם בין 10 לבין 36 חודשי מאסר בפועל, ועל הנאשם נגזר עונש מאסר בפועל למשך 10 חודשים.

לגבי קביעת העונש בתוך המתחם, הפנה ב"כ הנאשם לנסיבותיו האישיות של הנאשם, כמפורט בתסקיר שירות המבחן, ולנסיבותיו המשפחתיות כעולה מהתסקיר ומהמסמך של אגף הרווחה. לדבריו, מדובר בנאשם יליד '93, יליד סוריה שעלה עם משפחתו לישראל בהיותו תינוק, לאחר שהמשפחה נאלצה להימלט מסוריה. מאז ניסתה המשפחה להסתגל לחיים בישראל, ללא הצלחה יתרה, בלשון המעטה. המשפחה שוכנה בכפר עין נקובה, וחיה בתנאים קשים. חיי הדלות והמצב הכלכלי הקשה, מנעו מהם להתרווח, והם גרו בשכירות בדירות קטנות, שאחת מהן נשכרה ממשפחתו של "אדם". אדם הפעיל השפעה ניכרת על הנאשם, ואילץ אותו להיות "זרועו הארוכה" ולבצע את שתי העבירות שבכתב האישום. לדבריו, הנאשם הוא "קורבן משנה" של מעשיו של "אדם".

עוד ציין כי הנאשם הודה במיוחד לו בכתב האישום המתוקן, לאחר שקודם לכן הודה במשטרה והפליל את שולחו לביצוע העבירה. הנאשם הביע חרטה על מעשיו, וחסך בהודאתו זמן שיפוטי יקר. צוין כי הנאשם שוהה במעצר החל מיום 8.5.2017. בנוסף צוין כי אביו של הנאשם יצא ונכנס לכלא, והנאשם עזר לאמו בפרנסת משפחתו. מאסרו של הנאשם ישפיע על המשפחה.

לסיכום, ביקש כי עונשו של הנאשם לא יעלה על תשעה חודשי מאסר, בניכוי תקופת מעצרו.

7. הנאשם הוסיף בתום הטיעונים לעונש, כי הוא רוצה לעזור למשפחתו, לדבריו "המצב שלנו מתחת לאפס". אביו אינו עוזר בפרנסת המשפחה, וכרגע כשהוא בכלא, אחיו יוצא לעבודה. הנאשם ביקש להשתחרר ולעזור למשפחתו. לדברי הנאשם, מאז הגיעו מסוריה, הם מקבלים תעודה זמנית, ואינם יכולים לעבוד עד שמחדשים אותה. הנאשם הביע חרטה על מעשיו.

מתחם העונש ההולם:

8. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, העקרון המנחה בענישה הוא עקרון ההלימה: "קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו" (סעיף 40ב). עקרון ההלימה משמעו מתן דגש לעקרון הגמול על מעשה העבירה, כאשר הנסיבות האישיות מהוות שיקול רק לאחר מכן, בקביעת העונש בתוך מתחם הענישה.

קביעת מתחם הענישה נעשית בהתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה (סעיף 40ג).

בענייננו מדובר בשתי עבירות נפרדות, מתקופות שונות. אמנם, מעשיו של הנאשם בוצעו בשליחותו של אותו אדם, ועל אותו רקע, אולם מדובר באירועים נפרדים, ולפיכך יש לקבוע מתחם עונש הולם לכל אחד מהאישומים בנפרד.

9. בראש ובראשונה יש להתייחס לעונש שקבע המחוקק לצד העבירות -

לעבירה של הצתה נקבע עונש של 15 שנות מאסר.

לעבירה של נשיאה והובלה של נשק קבע המחוקק עונש מאסר למשך 10 שנים.

10. לצד הענישה שקבע המחוקק יש להתחשב כאמור במדיניות הענישה הנהוגה.

המאשימה הפנתה, כאמור, לשלושה פסקי דין. מתחם הענישה לעבירת ההצתה, כפי שנקבע בפסיקה זו, נע בין שנתיים לבין ארבע שנות מאסר בפועל. לגבי עבירת הנשק, הפנתה המאשימה לפסק דין אחד, בו נגזר על המערער מאסר בפועל למשך 30 חודשים, מאסר על תנאי וקנס, וכן פסילה מנהיגה.

הענישה אליה הפנה ב"כ הנאשם, נעה סביב מאסר לריצוי בעבודות שירות בעבירת ההצתה, ו- 10-30 חודשי מאסר לנשיאת נשק.

11. לעניין הערך החברתי שנפגע מהעבירה - הן עבירת ההצתה והן העבירה של נשיאת נשק, הינן עבירות אשר הפסיקה התייחסה אליהן בחומרה. עבירת ההצתה פוגעת בזכות הקניין ובביטחון האישי של האזרחים. נשיאת מטען נפץ פוגעת בביטחון הציבור וכן בביטחון האישי.

וראו לעניין עבירת ההצתה, דברי בית המשפט בע"פ 3210/06, פארס עמארה נ' מדינת ישראל (18.3.2007):

"...עבירת ההצתה היתה המסוכנת ביותר, במובן הפשוט של הסכנה לחיים ולרכוש, והפוטנציאל ההרסני שבה, וכדברי בית משפט זה... "שיוזע אתה את תחילתה ואין אתה יודע את סופה...". לא בכדי קבע לה המחוקק עונש מאסר מן הגבוהים שבסולם הענישה, חמש עשרה ועשרים שנה... בשל הסכנה הרובצת לפתח, בגינה, שראשיתה גפרור ואחריתה עלולה להיות שערי מוות".

וכן ראו, לעניין עבירות הנשק, פסק הדין בע"פ 3491/13 הנ"ל:

"אין צורך להכביר מילים על המסוכנות הרבה של חומרי נפץ ומטעני חבלה. סכנת נפשות, פשוטו כמשמעו. שומה למגר תופעה של סחר, נשיאה והובלה של נשק. אין ניתן להתפשר, ולא לנהוג בסובלנות. רחמנות יתרה על המערער ועל אחרים שכמותו, כמוה כהתאכזרות אל הציבור הרחב. מדובר בחיי אדם".

12. אשר לנסיבות הקשורות בעבירה -

בשני המקרים מדובר במעשים מתוכננים, ובביצוע העבירות בפועל על ידי הנאשם.

עם זאת, בבחינת חלקו היחסי של הנאשם וההשפעה של אחר על הנאשם בביצוע העבירה, יש להקל במידת מה בקביעת המתחם בעניינו של הנאשם, שכן הרוח החיה מאחורי העבירות היה אדם, והנאשם פעל בשליחותו, על רקע חובות כספיים שלו כלפי אדם. המעשים נעשו בשל סכסוך של אדם עם אחרים, סכסוך שהנאשם לא היה מעורב בו, והנאשם שימש שלוחו של אדם לפגיעה בהם. אדם הוא זה שמסר לנאשם את הבנזין, בעניין ההצתה, ואת המטען בעבירת הנשק.

לגבי עבירת ההצתה - על אף השפעתו של "אדם" על הנאשם, לא ניתן להתעלם מכך שהנאשם הוא שהגיע לרכבו של המתלונן, הוא זה ששפך את הבנזין על הרכב, והוא זה שהצית את המכונית. כתוצאה ממעשיו של הנאשם, נשרף חלקו הקדמי של הרכב. מטבע הדברים, מאחר שמדובר באש, הנזק יכול היה להיות גדול יותר.

לגבי נשיאת הנשק - הנאשם הסכים לקבל מאדם מטען חבלה, אשר הורכב מצינור מתכתי המכיל חומר נפץ עיקרי ואמצעי רסס, קליעים ומסמרים, שנמסר לידיו כדי שיניחו בפתח מספרה, שעם בעליה היה אדם מסוכסך. הנאשם הוביל את המטען לביתו, תוך שהוא מסכן בכך את הציבור, החזיק בו מספר ימים ולאחר מכן החזירו לאדם. מבחינת נסיבות ביצוע העבירה, יש לראות בהחזקת המטען הבעת חרטה. עם זאת, מלבד החזרת המטען לאדם, הנאשם לא עשה דבר למנוע את השימוש במטען, ובסופו של דבר התפוצץ המטען בפתח המספרה.

13. בהתחשב במכלול השיקולים כמפורט לעיל, לאור מהות העבירות, אני קובעת את מתחם הענישה בגין האישום הראשון בין 20 לבין 40 חודשי מאסר בפועל; ובגין האישום השני, בין 12 לבין 30 חודשי מאסר בפועל.

גזירת העונש המתאים:

14. בגזירת עונשו של הנאשם, יש להתחשב, בראש ובראשונה, בהודאתו של הנאשם, שקיבל אחריות למעשיו. החרטה באה לידי ביטוי עוד קודם להודאת הנאשם בבית המשפט, כאשר הנאשם בחר שלא להשלים את העבירה הקשורה בנשיאת מטען נפץ, כאשר בחר לחשוף מיוזמתו את מעורבותו באישום הראשון וכאשר שיתף פעולה בחקירת המשטרה.

בנוסף, יש להתחשב בנסיבותיו האישיות של הנאשם, כעולה מטיעוני סנגורו, וכן בתקופת מעצרו. עוד יש להתחשב בנזק הממשי למשפחתו של הנאשם כתוצאה מהיותו של הנאשם מאחורי סורג ובריח.

מנגד, יש להתחשב בעברו הפלילי של הנאשם, אף כי אינו מכביד במיוחד, ובתסקיר שירות המבחן שאינו חיובי.

בנסיבות העניין, בקביעת העונש הכולל לשני האישומים, יש למקם את הנאשם בשליש התחתון של מתחמי הענישה אך לא בתחתית המתחמים, תוך חפיפה חלקית של העונשים.

15. בהתחשב באמור לעיל, אני דנה את הנאשם כמפורט להלן:

א. מאסר בפועל למשך 32 חודשים, החל מיום מעצרו של הנאשם 8.5.2017.

ב. מאסר על תנאי של 8 חודשים, אותו לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור, תוך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר, עבירה של הצתה וכל עבירה מסוג פשע הקשורה בנשק.

זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 45 יום.

המזכירות תשלח העתק פסק הדין לשירות המבחן.

ניתן היום, ט"ז שבט תשע"ח, 01 פברואר 2018, במעמד הנאשם, ב"כ הצדדים ומתורגמנית לשפה הערבית.

רבקה פרידמן-פלדמן,
שופטת